

's Nachts op het dak

Op een avond, toen het al zo laat was dat zelfs de wind rond het huis was gaan slapen, stond Dexter aan het raam van zijn slaapkamer. Hij keek omhoog naar de sterren en hij schudde zijn hoofd. Hoe kwam het toch, dacht hij, dat iedereen maar op een kluitje op de Aarde zat te zitten, terwijl daarboven zoveel te ontdekken viel? En terwijl hij dat dacht, kriebelde het in zijn buik van de ruimtereislust.

‘Een echt ruimteschip bouwen is niet zo makkelijk,’ zei zijn vader altijd. ‘Zelfs de allerslimste astronauten zijn niet verder gekomen dan de maan.’

Alsof Dexter dat niet wist. Maar zijn vader had nooit geprobeerd een ruimteschip te bouwen. Hij wel. Op zijn bureau lag een dikke map met bouwtekeningen en berekeningen van allerlei uitvindingen. Ruimteschepen, onderzeeërs, amfibie-voertuigen en zeppelins, maar ook kleine, handige uitvindingen. Zoals een paraplu met een opening voor je hoofd, zodat je regen kunt drinken zonder dat je kleren nat worden. En een fiets die je met je tanden kunt besturen, zodat je ondertussen kunt gamen. Of een zaklamp die alleen op je stripboek schijnt en nergens anders, zodat niemand kan zien dat je stiekem leest in bed.

Onder zijn bureau stonden bakken vol met oud ijzer en touw en lampen en kapotte apparaten en stukjes plastic.

Allemaal onderdelen voor zijn uitvindingen. Allemaal op straat gevonden. Of stiekem van zijn vaders fiets gesloopt. Zijn racefiets, die gebruikte hij toch nooit. Als uitvinder moest je nu eenmaal af en toe dingen doen die eigenlijk niet mochten. Dingen die niemand anders deed. Anders vond je alleen maar dingen uit die er al waren. Niet dat volwassenen daar iets van snapten.

Vandaag op school had Dexter straf gehad van de juf, omdat hij had gezegd dat je springveerschoenen kunt maken waarmee je vanaf de Aarde de ruimte in kunt springen. Natuurlijk was dat makkelijker gezegd dan gedaan. Maar het *zou moeten kunnen*. Dat was wat hij bedoeld had. En toen waren er kinderen geweest die met takken en stenen hun schoenzolen hadden opengepoerd en er ijzerdraad in hadden gestoken. Daar kon Dexter niets aan doen. Maar hij kreeg er toch de schuld van.

De juf had gezegd dat hij strafregels moest schrijven. Dertig keer 'Ik mag niet liegen'. Terwijl hij niet eens had gelogen! Hij had het braaf gedaan. Maar toen hij thuiskwam, was hij direct aan zijn bureau gaan zitten en had hij geschreven: 'Ik heb niet gelogen'. Eenendertig keer.

Terwijl hij aan zijn raam naar de sterren stond te turen en zich voorstelde dat de juf met springveerschoenen de ruimte in geschoten werd, zag Dexter plotseling dat één wit sterrenpuntje zich losmaakte van de hemel. Het schudde een beetje en begon toen tussen de andere sterren door te zwalken als een dronken vuurvliegje. En toen begon het te dalen. Met glazige ogen probeerde Dexter het te volgen, maar het lichtje ging te snel en voordat hij kon zien wat het was, een stapje achteruit kon doen en 'Help' kon zeggen, was het al geland. Of eigenlijk neergestort, met een enorm

kabaal: op het dakterras, pal voor zijn raam.

Onmiddellijk stoven zwermen vogels verschrikt op uit de bomen. Overal gingen lichten aan en ramen open. Een boze meneer hing uit het kozijn te schelden. Ergens blafte een hond. Maar toen er verder niets meer gebeurde, gingen de ramen weer dicht, de lichten weer uit. De hond ging weer slapen. De meneer ging weer slapen. Iedereen ging weer slapen. Iedereen behalve Dexter. Die bleef roerloos aan het raam staan en speurde het dak af. Het lag bezaaid met puin en stukjes metaal en glas. Hier en daar stegen pluimpjes rook op.

Het was nu muisstil, zo stil dat Dexter zijn hart kon horen bonzen. Toen, in die muizige stilte, viel er vlak bij het raam een bloempot kapot. Dexter dook in een flits onder de vensterbank. Aan de andere kant van het raam hoorde hij nu gescharrel. Geschuiifel van voeten, gekrabbel aan de muur. En toen zelfs iets dat op roepen leek.

‘Joehoe!’

Was er... iemand op het dakterras?

‘Mama...’ fluisterde Dexter hees.

Hij had het willen roepen, maar er kwam nauwelijks geluid uit zijn keel. Hij wilde het nog eens proberen, maar bedacht zich. Want wilde hij zijn vader en moeder er wel bij halen? Wilde hij niet zelf kijken wat er op het dak was? Zijn vader zou zeggen dat hij veilig in bed moest gaan liggen. Zijn vader zou dan met een stuk hout of iets anders het dak op sluipen om te kijken. Zijn vader zou het hele avontuur van hem overnemen. En nu, nu was het nog helemaal voor Dexter alleen... Zijn hart stuiterde in zijn borst. Durfde hij te kijken?

Hij kwam een klein beetje omhoog, totdat hij net over de rand van de vensterbank kon gluren. Recht voor hem, op

een paar centimeter afstand, gluurde een stel ogen terug. Het waren grote, glanzende ogen, zwart als inkt. En het vreemde aan de ogen was, dat het er drie waren. Drie ogen. Dexter bleef roerloos zitten. Hij sloot zijn ogen één, twee, drie seconden en opende ze weer. De drie ogen waren er nog steeds. Ze hoorden bij een mensachtig figuurtje. Klein, niet groter dan Dexter, van top tot teen bedekt met een blauwe vacht, met boven op zijn hoofd twee sprieten.

Een ruimtewezen, dat was volkomen duidelijk. Dexter was bang, opgewonden en dolgelukkig tegelijkertijd.

‘Joehoe!’ riep het ruimtewezen. Het begon driftig te zwaaien.